

Συνάντησις τετάρτη: (2016) **ΈΝΑ ΔΩΡΟ...! ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ...!**
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ένας καινούριος χρόνος μπροστά μας! Ένα δώρο του Θεού στον άνθρωπο. Άς τον υποδεχθούμε με την ...εύχή. Εύχή για ένα κόσμο καινούριο, γιατρεμένο από πληγές και εφιάλτες. Ένα κόσμο ειρήνης, ελπίδας, αγάπης, που θα θέλη να ζή.

Όμως για να γίνουν όλα αυτά, το κλίμα της γης πρέπει να αλλάξει. Ένας νέος αέρας υγείας να πνεύση. Να ξεράνη τά ελη που συντηρούν τις πανάρχαιες αρρώστιες:

➤ *Τὴν δίψα τοῦ πλοῦτου, τὴν μανία τῆς δόξας, τὶς ἀπολαύσεις τῆς χωματένιας χαρᾶς.*

Ναι! Αλλά απαιτεῖται *ἀγώνας...*! Οἱ καρδιές πρέπει να ἀνοίξουν, να λουσοῦν στῆς μετανοίας τὸ δάκρυ, για να ἀστράψουν σάν ἥλιοι. Να ἔρθη ἡ ἀνοιξίς, να σπάσουν οἱ πάγοι καὶ τὸ φύτρο τῆς νέας ζωῆς να προβάλλη. Τῆς ζωῆς, που δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σύγχρονα ὄπλα, που στοιχίζου ἀθῶες ζωές.

Ἄν... προλάβουν οἱ ψυχές μας να καθαρῖσουν τὸν λευκὸ χιτῶνα που μᾶς φόρεσαν τότε που μᾶς εἶπαν «*τοῦ Χριστοῦ νεοσύλλεκτους στρατιῶτες*», ὁ κόσμος σιγά σιγά θα ὁμορφαῖνη, καὶ τὰ χέρια που κρατᾶνε τοῦ φόνου τὰ ὄπλα ἕνα-ἕνα θα πέφτου. Θα ὑψῶνῶνται στα «*ἄνω*» οἱ καρδιές για να ψάλουν ὕμνο στον Οὐράνιο Πατέρα. Κι «**Εκείνος**» θα στείλῃ ξανά τὸ λευκὸ περιστέρι με τὸ κλαδί τῆς ἐλίας στο καθάριο του ράμφος!

Πῶς θα γίνουν ὅμως ὅλα αυτά; Μὲ τὶς εὐκαιρίες που μᾶς χαρίζει ὁ Ἅγιος Θεός.

Ὁ καινούριος χρόνος, αὐτὸ τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ στον ἄνθρωπο εἶναι γεμάτος εὐκαιρίες καθημερινές καὶ μοναδικές για τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς, για να ἐπιδιώκουμε τὴν βελτιώσι μας καὶ να χτίζουμε τὴν ἐν Χριστῶ προσωπικότητά μας, τὸν *ἀγιασμό* μας.

Ἡ συζήτησις τοῦ Κυρίου με τὸν νυχτερινὸ μαθητὴ Του Νικόδημο μᾶς δείχνει τὸ πῶς. Ἄς τὴν παρακολουθήσουμε.

⌘ «**ΕΑΝ ΜΗ ΤΙΣ ΓΕΝΝΗΘῆ ἸΑΝΘῆΝ, ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ ΙΔΕΙΝ Τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!!!**» ⌘

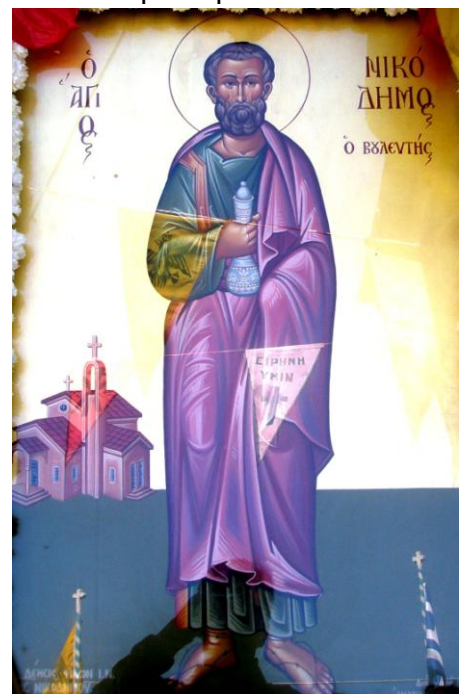
ΔΙΗΓΗΣΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ: (Ἰωάν. γ' 3)

Ένας ἄνθρωπος, μεγάλος στὴν ἡλικία, ἐπισκέπτεται νύκτα τὸν Κύριο. Ἡ ἐπίσκεψίς του φανερώνει ἀρκετὴν ταπεινώσι καὶ πόθο για τὴν ἀλήθεια. Ἦταν Φαρισαῖος, μέλος τοῦ συνεδρίου. Ἀνῆκε δηλαδὴ εἰς τὴν τάξι τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φανατικές ἐθνικιστικές τάσεις. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἔβλεπαν με πολλὴ δυσμένεια τὸν Κύριο. Ἐνόμιζαν ὅτι ἡ διδασκαλία του ἦταν ἀντίθετος πρὸς τὸν Μωσαϊκὸ νόμο. Ὅμως ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ που τὸν πρόσεχαν. Πίστευαν ὅτι ἦταν φωτισμένος διδάσκαλος, σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἦταν πάντα μαζί του γι' αὐτὸ ἔκανε καὶ τόσα θαύματα. Ένας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Νικόδημος. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη νυχτερινὴ ἐπίσκεψί του τὸν ὀνομάζει «*διδάσκαλο*» που «*ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Θεόν*», ἀλλὰ οὔτε τὴν θεία του φύσι ἦταν σέ θέσι να γνωρίζῃ οὔτε καὶ τὸ ἔργο του να ἐκτιμήσῃ. Οἱ σκέψεις του ἦταν συγκεχυμένες. Ὁ Νικόδημος φανταζόταν τὸν Χριστὸν μᾶλλον σάν βασιλέα ἐπίγειο, που θα χάριζε στο ὑπόδουλο ἔθνος του τὴν ἐλευθερία καὶ θα ἐπανεφέρε τὴν ἀρχαία δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο του.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος, που ἦλθε εἰς τὸν κόσμο για να φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια, να ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ ψέμμα καὶ να σώσῃ τὸν κόσμο, δίδει ἀπάντησι ἡ ὁποία διαλύει τὴν πλάνη καὶ θέτει τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τους. Ὅταν ὁ Νικόδημος τὸν ἐρωτᾶ, πῶς θα ἀπολαύσουμε καὶ ἐμεῖς τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπαντᾶ.

«**Εάν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.**»

ὦ! Πράγματι! Βασιλεία ἦλθε να ἰδρῦσῃ ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ἄ ὄχι βασιλεία ἐγκόσμιο, ἄ ὄχι βασιλεία παροδική, ἄ ὄχι βασιλεία που θα ἐξουσιάζῃ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. «Ἦλθε για να ἰδρῦσῃ «*τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» τὴν αἰώνιαν καὶ ἀκατάλυτον τὴν βασιλείαν που ἀρχίζει ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὸν οὐρανόν».

Φαντασθείτε τόν γέροντα Νικόδημο μέ μάτια προσηλωμένα εἰς τόν θεῖο Διδάσκαλο νά ἀκούη τούς λόγους αὐτούς. **«Ἐάν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, ...»**

Ἄλλὰ τί λοιπόν; Γέρος αὐτός εἶναι δυνατόν νά ξαναγεννηθῆ; Πῶς μπορεί νά συμβῆ κάτι τέτοιο; Καί ὅμως, παιδιά, γιά νά γίνῃ κανεῖς πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ πρέπει νά «γεννηθῆ ἄνωθεν». Πρέπει νά ἀναγεννηθῆ πνευματικά. Ὅπως ἀπό τήν στιγμή πού γεννιέται ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νά ζῆ τήν σωματική ζωὴ εἰς τόν κόσμον αὐτόν, ἔτσι γιά νά ζῆ καί τήν ζωὴ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ πρέπει νά ἀναγεννηθῆ πνευματικά.

Ὁ ἄνθρωπος ἀπό ὅταν γεννηθῆ φέρει ὡς πατρική κληρονομιά, τήν ἐνοχὴ τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν μείνῃ στήν κατάστασι αὐτὴ εἶναι ἀδύνατον νά δῆ καί νά ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά ἀποκτήσῃ νέα φύσι, νέες ἀρχές, νέα συναισθήματα, νέους σκοπούς. Πρέπει, παιδιά, οἱ ψυχές μας νά νεκρωθοῦν ὡς πρὸς τόν *παλαιόν ἄνθρωπον* καί νά λάβουν *νέαν ζωὴν, νέαν μορφὴν*. Αὐτὴ ἡ νέα γέννησις προέρχεται *«ἄνωθεν»*. Ἔχει τήν προέλευσίν της ἀπὸ τόν οὐρανόν καί πραγματοποιεῖται κατὰ τήν ὥρα τοῦ Βαπτίσματος. Εἰς τήν ἁγίαν κολυμβήθρα συντελεῖται ἡ πραγματικὴ πνευματικὴ γέννησις. Ἐκεῖνες οἱ τρεῖς καταδύσεις καί ἀναδύσεις εἰς τὸ *«ἡγιασμένον ὕδωρ»* εἶναι τὸ σύμβολον ὅτι ὁ παλιὸς ἄνθρωπος ἀπέθανε καί ἐτάφη. Καί ἐξέρχεται ὁ Χριστιανὸς ἀπὸ τήν καλυμβήθρα ἀναγεννημένος πνευματικά. Εἶναι νέα ὑπαρξις, ἡ ὁποία ὀφείλει νά ζῆ καί νά συμπεριφέρεται ὡς πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πῶς θὰ διατηρήσουμε αὐτό πού μᾶς ἐχαρίσθη κατὰ τήν βάπτισίν μας; (...)

Σωστά! Ἡ πρόδοός μας εἰς τήν νέα αὐτὴ τοῦ Πνεύματος ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τόν ζῆλον καί τήν προθυμίαν μέ τήν ὁποία ἐργαζόμαστε τώρα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄς τὸ σκεφθοῦμε αὐτὸ πολὺ προσεκτικά. Μήπως ἐνῶ περνοῦν τὰ χρόνια μεγαλώνουμε μόνο στό σῶμα; Μήπως ἡ πνευματικὴ μας ζωὴ εὐρίσκεται ἀκόμη σέ νηπιακὴ ἡλικία; Μήπως κατὰ τὰ πολυτίμα χρόνια τῆς νεότητος ξοδεύουμε τὸν καιρὸ μας καί τίς δυνάμεις μας μόνο σέ ἐπουσιώδη καί δευτερεύοντα καί ἀδιαφοροῦμε τελείως γιά τήν αὔξησι τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς;

Λοιπόν τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἐπιτύχουμε τήν πνευματικὴ μας ὠρίμανσι; (...)

Μάλιστα! Χρειάζεται ἡ δικὴ μας διαρκὴς *προσπάθεια* καί ἡ *βοήθεια* τοῦ **Θεοῦ!** Ἐμεῖς τοῦ τήν ζητᾶμε; Ἄν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ, μὴ σπαταλᾷς τὸ χρόνο σου. Ζῆσε τήν κάθε στιγμή, ὥρα, μέρα..... μ' εὐγνωμοσύνη καί αἰσιοδοξία. Ὅταν ἔχῃς καιρὸ, μὴ περιμένῃς εὐκαιρία νά κάνῃς τὸ καλὸ. Κάν' το σήμερα, τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μὴν ἀ ν α β ἄ λ η ς. Ὁ *κίνδυνος* στέκει πάντα δίπλα σου κι εἶναι ἔτοιμος νά κτυπήσῃ. (Συμβουλευέουσαν συνετοὶ Γέροντες.)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει: **«Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν»**, (Ἐφεσ. ε' 16).

Ἦχι ἀναβολή! Ἦχι αὔριο! Ὅσα ἀναβάλλουμε γιά τὸ μέλλον, ἐκεῖνα σπανίως πραγματοποιοῦνται. Νά χρησιμοποιοῦμε τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας ὅσο μπορούμε καλύτερα, γιά νά ἀποκομίζουμε περισσότερα πνευματικὰ κέρδη. Ἐμεῖς τὸν ἐχρησιμοποίησαμε ὅπως ὁ Θεὸς ζητεῖ ἀπὸ ἐμᾶς; Ἀρπάξαμε ὅλες τίς εὐκαιρίες πού μᾶς παρουσίασε ὁ Θεὸς γιά νά γίνουμε καλλίτεροι;

Κι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς ρωτᾷει: ▼

«Αἱ ἡμέραι τρέχουσι.... οἱ ἑνιαυτοὶ πληροῦνται... ἄρα τί ἡμῖν εἶργασται καλόν;»

Οἱ ἡμέρες περνοῦν τρέχοντας.... Τὰ ἔτη τελειώνουν... Τί καλὸ ἔχει πραγματοποιηθεῖ ἀπὸ μᾶς στό διάβα τοῦ χρόνου; Ἄς ἀγωνισθοῦμε ! Γιά νά ἀποκριθοῦμε! Πολλά...!

Καί τί ἄλλο μᾶς ἐδίδαξε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Νικοδήμου, τοῦ νυχτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου;

Ἔτσι! Ταπεινοφροσύνη! Νά καταφεύγουμε στὸν Κύριό μας μέ ταπείνωσι. Ἐκεῖνος εἶναι πάντοτε κοντὰ μας. Καί δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νά πειρασθοῦμε πάρα πάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις μας. Μέσα ἀπὸ τίς δυσκολίες καί τίς βασανιστικὰς καταστάσεις μᾶς ἐτοιμάζει τὸ στεφάνι τῆς νίκης. Τὰ χρόνια πού ζοῦμε εἶναι δύσκολα, ὅμως δὲν πρέπει νά ἀφήσουμε καμμία εὐκαιρία νά χαθῆ.

- ✦ Ὅταν οἱ κακοτροπιές μᾶς πολιορκοῦν, ➤ εἶναι εὐκαιρία νά κάνουμε ὑπομονή
- ✦ Ὅταν μᾶς περιφρονοῦν, ➤ εἶναι εὐκαιρία ἐμεῖς νά προσφέρουμε ἀγάπη.
- ✦ Ὅταν οἱ πειρασμοὶ μᾶς κυκλώνουν, ➤ εἶναι εὐκαιρία νά προσευχηθοῦμε.
- ✦ Ὅταν ὁ φίλος παραπαίῃ ➤ εἶναι ἡ δικὴ μας ὥρα νά γίνουμε οἱ φωτεινοὶ ὁδοδείκτες.
- ✦ Ὅταν κάποια κριτικὴ μᾶς ἀπογοητεῖ ➤ εἶναι εὐκαιρία νά ὀδηγηθοῦμε στήν αὐτογνωσία.
- ✦ Ὅταν... ὅταν... ➤ πόσες εὐκαιρίες γιά ἀγάπη, γιά ταπείνωσι, γιά σιωπηλὴ προσφορά σέ κάθε στιγμή, σέ κάθε ὥρα, σέ κάθε μέρα!

Ὁ καινούριος χρόνος εἶναι ἡ μεγάλη εὐκαιρία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γινώμαστε πιό εὐαίσθητοι στίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων, πιό γλυκεῖς, πιό καλωσυνάτοι.

Στό χρόνο αὐτό ἔχουμε τήν εὐκαιρία νὰ ἐπανορθώσουμε κάποια λάθη, νὰ συμπληρώσουμε κάποιες ἐλλείψεις. Καί προπάντων, τόν χρόνο αὐτό, ὅταν οἱ πτώσεις τῶν ἄλλων μᾶς ἐνοχοῦν, εἶναι ἡ δική μας ὥρα νὰ ὀπλισθοῦμε μέ τήν σύνεσι, γιὰ νὰ μή πέσουμε στά ἴδια. Καί ὅταν πέσουμε νὰ γονατίζουμε γιὰ νὰ προσφέρουμε στό θρόνο τοῦ Θεοῦ πολύτιμο θησαυρό τό δάκρυ τῆς ἀληθινῆς μετανοίας. Ἔτσι ὁ χρόνος αὐτός δέν θά μᾶς βρῆ ἀγνώμονες, ἀλλά εὐχαριστιακούς καί θά εἶναι σωτήριος καί εὐλογημένος.

Ὁ Ζωοδότης Χριστός νὰ εἶναι γιὰ μᾶς ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής μας, νὰ κατευθύνῃ τήν σκέψι μας, τήν γλῶσσα μας, τήν καρδιά μας, τὰ βήματά μας, τήν ὑπαρξίν μας, ὥστε ἡ 31^η Δεκεμβρίου τοῦ 2016 νὰ μᾶς βρῆ ἓνα σκαλί πιό πάνω. Παιδιά, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς εἶναι πάνω ἀπό ὅλα.

Ὁ καθένας μας ἄς τό σκεφθῆ καί ἄς πάρῃ τίς ἀποφάσεις του.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «**Ἀξιοποιῶ ὅλες τίς εὐκαιρίες, πού μοῦ χαρίζει ὁ Θεός.**».

Γι' αὐτό καί βάζω καθημερινό πρόγραμμα πνευματικῆς πορείας...!

* **Ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία** μέ τόν οὐράνιο Πατέρα μας, **Προσευχή** πρωί καί βράδυ, ἀλλά καί σέ κάθε στιγμή τῆς ἡμέρας, νὰ στέλνουμε μικρά μηνύματα στόν Οὐράνο.

* **Μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς**, καθημερινή, ἔστω καί ὀλιγόλεπτη. Μελετώντας τήν παίρνομε τήν ἀπάντησι στά ἐρωτήματά μας. Ἀκοῦμε τό θέλημά Του.

* **Συχνή συμμετοχή στό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.** Ἡ Οὐράνια τροφή, πού μᾶς κρατᾷ δυνατούς, ἱκανούς νὰ ἀντέξουμε τίς δυσκολίες τῆς καθημερινότητος.

*Αφρίζει τό κύμα, λυσαῖ τό μπουρίνι.
Παντοῦ χαλασμός!
Σπάζουν τά ξάρτια, λυγίζουν τά κατάρτια
κι ἐσύ μέσα στή μπόρα,
τό δοιάκι ἀφήνεις, σηκώνεις τά χέρια
καί λές τήν «εὐχή»!*

*Καί ἀμέσως νέος ὁδηγός στό σκαρί!
Πλοηγός... πού τά κύματα μ' ἓνα λόγο σιγάζει
καί τή ρότα εὐλογεῖ
καί σέ βγάζει σέ γαλήνιο λιμάνι,
νά ἀτενίζης τό φῶς τό λαμπρό!*

*Ναί! Τό δοιάκι, πού ἐσύ ἔχεις ἀφήσει,
τώρα τό κρατᾷ ὁ Χριστός.*

Ὅμως ἐπειδή τίποτε δέν γίνεται χωρίς τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐλάτε νὰ ζητήσουμε ἐνίσχυσι ἀπό τόν Κύριο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«**Πανάγαθε Κύριε! Σὺ πού μᾶς ἔχεις χαρίσει τόσα χρόνια ζωῆς Σέ παρακαλοῦμε, μή λάβης ὑπ' ὄψιν Σου τήν ἀδιαφορία καί τήν ἀμέλεια, πού μέχρι τώρα ἐδείξαμε. Σέ ἱκετεύουμε, Κύριε, εὐλόγησε τίς προσπάθειές μας, ἐνίσχυσε τήν ἀδύναμη θέλησίν μας. Βοήθησέ μας μέ ὅσους τρόπους Ἐσύ γνωρίζεις, ὥστε κατά τό ἔτος αὐτό καί καθ' ὅλον τόν υπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μας «νά ἐξαγοράζωμεν τόν καιρόν», νὰ χρησιμοποιοῦμε τήν ἐπίγειο ζωή μας ὅπως Ἐσύ θέλεις καί παραγγέλεις. Ἀξιώσέ μας νὰ παρουσιασθοῦμε ἐνώπιόν Σου κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως μέ κέρδη πνευματικά, τὰ ὁποῖα μέ τήν χάριν Σου καί τήν βοήθειάν Σου θά ἐπιτύχουμε εἰς τήν παρούσαν ζωή, γιὰ νὰ κληρονομήσουμε τότε, Κύριε, τὰ ἀφθάρτα ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου Σου Βασιλείας. Ἀμήν.»**

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Λόγοι τῆς Χάριτος (Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Πρός τήν Νίκην, Λυδία, Ἡ Δράσις μας.

